

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: A. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Poštovní schránka 155/50, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. MV-53974-3/SO-2015,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. MV-53974-3/SO-2015, jímž bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 2. 2015, č. j. OAM-4145-43/ZR-2011, kterým bylo žalobci podle ust. § 87l odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení k trvalému pobytu a k vycestování z území České republiky mu dle ust. § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla stanovena lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že výrok I. nahradil textem: „povolení k trvalému pobytu se

podle ust. § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ruší;“ a ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nesprávné, a to hned z několika důvodů. Předně má za to, že nelze přihlížet k odsouzením, která byla v důsledku amnestie zahlazena. Žalovaný trvá na tom, že z hlediska ust. § 871 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není rozhodné, zdali byl cizinec odsouzen pro trestný čin, nýbrž zda se dopustil určitého jednání. V daném případě je pak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, když žalovaný nijak blíže nekonkretizoval jednání, kterého se měl žalobce dopustit, ačkoli právě jednání žalobce představovalo rozhodnou skutečnost. Pouhé konstatování ustanovení trestního zákoníku, pro které byl žalobce shledán vinným, bez nastínění informací, v čem jednání žalobce spočívalo, nevykazuje prvek závažného porušení veřejného pořádku. Navíc i sám žalovaný formuloval, že existence odsouzení nemusí automaticky dokládat narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Vzhledem k právě uvedenému tak lze napadené rozhodnutí považovat za vnitřně rozporné. Žalovaný založil své závěry na trestní minulosti žalobce, který byl šestkrát odsouzen, nicméně pouze ke dvěma případům naznačil, jakého jednání se vlastně žalobce dopustil, přičemž v prvním případě se zmínil o odsouzení, ke kterému došlo před více než šesti lety a v druhém případě se jednalo o trestný čin výtržnictví, za který byl žalobce pravomocně odsouzen, avšak tato skutečnost nepředstavovala překážku pro udělení mu povolení k trvalému pobytu. Žalovaný se ve své argumentaci zabýval i trestnou činností páchanou na území Spolkové republiky Německo, o které se nicméně v dalších pasážích odůvodnění vyjádřil v tom smyslu, že se mu nepodařilo zjistit podrobnější informace. Spolu s tímto tvrzením žalovaný poukázal na krátké časové úseky mezi páchanou trestnou činností, s čímž žalobce nemůže souhlasit, neboť mezi posledním a jemu předcházejícím odsouzením uplynula doba téměř dvou let a ještě dřívějšímu odsouzení pak předcházela doba téměř čtyř let. Závěr žalovaného, že se žalobce „se značnou pravděpodobností“ v budoucnu dopustí dalšího narušení veřejného pořádku, považuje za zjevné porušení zásady presumpce neviny. Žalobce se proto domnívá, že za těchto okolností není možné dovodit na straně žalobce aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek.

Dle žalobce se dále pak žalovaný dopustil pochybení v posuzování rodinných, ekonomických a soukromých poměrů žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stručně konstatoval soukromý život žalobce a dospěl k závěru, že vazby žalobce „*nejsou natolik silné*“, aniž by detailněji zhodnotil jednotlivé skutečnosti. Užití hodnocení v otázce rodinných a soukromých vazeb tak žalobce považuje za zcela nedostatečné. Ekonomické vazby žalobce žalovaný zcela opomněl, a to i přesto, že před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce předložil smlouvu o převodu družstevního podílu, kde se stal členem Okresního stavebního bytového družstva Teplice, čímž mu vzniklo právo nájmu, které se svou podstatou neoddiskutovatelně blíží k právu vlastnickému. Žalovaný rovněž nezohlednil žalobcovu podnikatelskou minulost. Žalobce si opatřil živnostenské oprávnění a dne 8. 5. 2015 si zakoupil prodejní stánek v Teplicích, který chtěl využívat při svém podnikání. Žalobce se proto domnívá, že tvrzení žalovaného o nedostatečně silných vazbách je s ohledem na zde uvedené zjevně sporné. Žalovaný navíc nepřihlédl k podstatným společenským změnám v severních zemích Afriky, které způsobily změnu tamního režimu a celkovou destabilizaci země.

Při posuzování a hodnocení, zda cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, se žalovaný dovolával autonomie vůle, nicméně žalobce se domnívá, že v takovém případě by

žalovaný neměl argumentovat jednotlivými odsouzeními, ba právě naopak by měl nebezpečnost pro veřejný pořádek hodnotit zcela sám, což by nepochybně obnášelo specifikování jednotlivých jednání, a nikoli pouhé odkázání na spisovou značku odsuzujícího rozsudku. Rozhodování v rámci naprosté autonomie nelze vnímat jako prostor pro libovůli žalovaného, neboť i v takovýchto případech je žalovaný povinen všechny své závěry přezkoumatelně zdůvodnit, což se v daném případě nestalo. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že v případě jeho nuceného vycestování z území České republiky bude značně ztížena, ne-li úplně znemožněna možnost trestního soudu přezkoumat jeho chování ve zkušební době. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že je pravdou, že pouhý odkaz na existenci odsouzení není dostačujícím kritériem pro posouzení nebezpečnosti cizince pro veřejný pořádek a je zapotřebí zabývat se specifiky páchané činnosti, zároveň však z právních předpisů ani soudní judikatury správních soudů nikterak nevyplývá, že by při posuzování nebezpečnosti pro veřejný pořádek měl být každý skutek podrobně popsán tak, jak tomu je u trestních rozsudků. Žalovaný řádně prostudoval odsuzující trestní rozsudky a ke svým závěrům dospěl s ohledem na závažnost spáchaných protiprávních jednání. Žalovaný se domnívá, že při posuzování aktuálnosti hrozby je naopak povinen pro zachování bezpečnosti veřejného pořádku přihlížet i k odsouzením, jež byla zahlazena. Navíc v případě žalobce nedošlo k zahlazení odsouzení po splnění přísných podmínek, kde je jedním z předních kritérií doba, po kterou se dotčená osoba nedopustila protiprávního jednání, nýbrž k zahlazení došlo pro udělení amnestie, která svou povahou není ovládána zásluhovým principem. Řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu není sankční povahy a není regulováno trestněprávními předpisy, a proto se za rozhodné kritérium považuje závažné narušení veřejného pořádku, nikoli spáchání trestného činu. Z tohoto důvodu tak žalovaný shledal i jednotlivé útoky pokračujícího trestného činu za vážné narušení veřejného pořádku. K prokázání svých tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, sp. zn. 1 As 175/2012, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2012, sp. zn. 7 As 15/2012. Otázkou přiměřenosti jeho rozhodnutí v návaznosti na žalobcovy vazby k České republice se žalovaný zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a plně tak na ně odkázal. Závěrem uvedl, že žalobce má k České republice určité vazby, avšak ty nejsou nijak extrémní v porovnání s jeho poměrně vysokou nebezpečností pro veřejný pořádek zakládající se na časové skladbě a opakovanosti jím páchané trestné činnosti. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V replice žalobce uvedl, že i přes vyjádření žalovaného považuje nadále napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro absenci konkretizace jednání, v němž žalovaný spatřoval závažné narušení veřejného pořádku. Pokud žalovaný považuje jednotlivé útoky pokračujícího trestného činu za narušení veřejného pořádku, bylo více než nutné, aby podrobně specifikoval právě ona jednotlivá jednání žalobce, ve kterých spatřoval závažné narušení veřejného pořádku, a ne se omezit na pouhé obecné konstatování, že byl žalobce šestkrát odsouzen. Hodnocení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí na život žalobce lze vnímat jako bagatelizaci nedostatků, když sám žalovaný ignoroval a nevzal v úvahu některé významné skutečnosti. Žalobce závěrem poukázal na skutečnost, že jeho námitka spočívající v tom, že mu jsou kladena k tíži i odsouzení, k nimž došlo ještě před tím, než mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu, zůstala ze strany žalovaného bez reakce.

Při ústním jednání soudu konaném dne 13. 9. 2017 byla konstatována omluva žalovaného, přičemž žalovaný souhlasil, aby jednání ve věci proběhlo v jeho nepřítomnosti.

Právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v písemném vyhotovení žaloby a zdůraznil, že žalovaný chybně posoudil skutkový stav, neboť žalobce se nikterak nedopustil závažného porušení veřejného pořádku a tím pádem nemohlo dojít k naplnění důvodů pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Závěrem pak poukázal na skutečnost, že se žalovaný nedostatečně zabýval žalobcovým rodinným a soukromým životem. Po provedeném dokazování právní zástupce žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Soud při jednání provedl na návrh žalobce podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), důkaz kupní smlouvou na prodejní stánek ze dne 8. 5. 2015 a výpisem z živnostenského rejstříku k žalobci ze dne 2. 6. 2015.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud po zhodnocení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 22. 12. 2011 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z důvodu jeho zařazení do informačního systému smluvních států a existence důvodného nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zmíněné správní řízení bylo dne 3. 9. 2013 rozšířeno o ust. § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, poněvadž žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek a současně nebylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Součástí správního spisu jsou záznamy o protiprávním jednání žalobce a jeho následném odsouzení, konkrétně opis z výpisu rejstříku trestů a odsuzující trestní rozsudky. Žalobce byl v České republice pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 9T 42/2014 pro spáchání přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněčným odkladem na dobu 18 měsíců (jeden skutek ze dne 17. 1. 2014), rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 1T 74/2011 pro spáchání pokračujícího přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zákoníku, přečinu neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku dle § 234 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců s podmíněčným odkladem na dobu 4 let (celkem 4 skutky v období od 5. 2. 2011 do 12. 3. 2011), rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech sp. zn. 6T 63/2008 pro spáchání tr. činu krádeže dle § 247 odst. 1 písm. d), odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen „trestní zákon“), tr. činu

neoprávněné držení platební karty dle § 249b tr. zákona, pokračujícího tr. činu krádeže dle § 247 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. zákona, pokračujícího tr. činu neoprávněné držení platební karty dle § 249b tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu 3 roky (celkem 3 skutky v období od 20. 5. 2005 do 10. 5. 2007), rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 1T 73/2004 pro spáchání trestného činu krádeže dle § 247 odst. 1 písm. d) tr. zákona ve stádiu pokusu dle § 8 odst. 1 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 15 měsíců s podmíněčným odkladem na dobu 5 let, uložený společně s peněžitým trestem ve výměře 10.000,- Kč (jeden skutek ze dne 26. 4. 2004), rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 2T 11/2004 pro spáchání tr. činu výtržnictví dle § 202 odst. 1 tr. zákona ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněčným odkladem na dobu 2 let, uložený společně s peněžitým trestem ve výměře 10.000,- Kč (jeden skutek ze dne 30. 9. 2004), trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 sp. zn. 3T 159/2004 pro spáchání tr. činu krádeže dle § 247 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. zákona ve spolupachatelství dle § 9 odst. 2 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněčným odkladem na dobu 2 let (jeden skutek ze dne 21. 11. 2003). Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 2. 2013, sp. zn. 1 T 74/2011, bylo konstatováno, že je žalobce účasten amnestie prezidenta republiky a promíjí se mu trest uložený rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5. 4. 2012, sp. zn. 1 T 74/2011.

Ze zprávy Vězeňské služby ze dne 5. 11. 2013 vyplývá, že žalobce byl ve výkonu trestu odnětí svobody od 10. 4. 2012 do 4. 1. 2013, kdy byl propuštěn z výkonu trestu na základě amnestie prezidenta republiky (usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 4. 1. 2013, č. j. Nt 3507/2013-1).

Ve spise je dále založeno čestné prohlášení E. L. ze dne 19. 2. 2015, že je družkou žalobce.

Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

K námitce žalobce, že k zahlazeným odsouzením v důsledku amnestie již nelze přihlížet, soud poukazuje na to, že žalobci byl v rámci amnestie prominut pouze uložený trest, samotná odsouzení nebyla zahlazena a lze k nim přihlížet (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, sp. zn. 5 Azs 209/2016, www.nssoud.cz; usnesení ÚS ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. II. ÚS 1358/13, www.usoud.cz).

Dále soud uvádí, že na správní řízení je pohlíženo jako na jeden celek, což znamená, že soud posuzuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolacího orgánu společně.

Zatímco v rozhodnutí správního orgánu jsou odsouzení žalobce podrobně vyjmenována, žalovaný již se zjištěními z trestních rozsudků, která žalobce nerozporoval, dále pracoval a výslovně zmínil jen některá. Soud má za to, že není třeba podrobně přepisovat ze znění trestních rozsudků jednotlivá jednání, jichž se žalobce dopustil, jestliže jsou tyto trestní rozsudky součástí správního spisu, žalobce tato zjištění nijak nerozporoval a úvahy správního orgánu jsou v tomto směru dostatečně jasné. Dále soud poukazuje na to, že žalobce se dopustil trestné činnosti převážně majetkového charakteru v roce 2003, 2004, 2005, 2007, 2011 a 2014. Žalobce se ohrazuje proti tvrzení žalovaného, že v jeho případě je nemožné nalézt delší časové období, kdy by nic nespáchal (str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí). Soud však musí konstatovat, že z tohoto tvrzení žalovaného je patrné, že žalovaný s konkrétními skutky pracoval a jeho hodnocení navíc není daleko od pravdy. Například, co se týká mezery v kontinuálním páčání trestné činnosti žalobcem v letech 2012 a 2013, je třeba připomenout, že žalobce byl v té době částečně ve výkonu trestu odnětí svobody. V roce 2011 byl žalobce více jak měsíc ve vazbě v Německu. Soud tedy konstatuje, že správní orgány opatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí a zjištění z nich plynoucí dostatečně promítly do svých rozhodnutí.

K otázce přiměřenosti soud dále vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, v němž je uvedeno, *„že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“*

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, sp. zn. 8 As 109/2013, www.nssoud.cz, uvedl, že *„[u]stanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.“*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. 5 As 73/2011, www.nssoud.cz, *„[j]e třeba přihlédnout i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v České republice, ale i to, zda se po příchodu do České republiky dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.“*

Ve výše citovaném rozhodnutí sp. zn. 5 As 73/2011 nebo v rozsudku ze dne 12. 3. 2014, sp. zn. 7 As 103/2013, Nejvyšší správní soud posuzoval narušení veřejného

pořádku ve formě páchání trestných činů, přičemž netvrdí, že by páchání trestné činnosti neznamenal narušeni veřejného pořádku. Podmínkou pro aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců však je, aby toto narušení bylo závažné.

Soud konstatuje, že úvahy žalovaného o nedostatečném výchovném efektu sankce za spáchané trestné činy včetně přímého výkonu trestu odnětí svobody jsou zcela namístě. Žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn v roce 2013 a v následujícím roce se dopustil další protiprávní činnosti. To, že ani více jak roční pobyt ve vězení nevedl žalobce k nápravě, ukazuje na jeho nedostatečný respekt vůči právnímu řádu a pravidlům fungování společnosti v České republice. Naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu si tak způsobil stěžovatel sám svým protiprávním jednáním. Nebezpečí, že žalobce bude v páchání trestné činnosti pokračovat, bylo v době rozhodování správních orgánů velmi vysoké. Tuto obavu nesnižuje ani to, že těsně před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalobce pořídil prodejní stánek (8. 5. 2015) a po vydání žalobou napadeného rozhodnutí se nechal k 1. 6. 2015 zapsat do živnostenského rejstříku. Nad veřejným zájmem na zachování veřejného pořádku nemůže převážet ani to, že žalobce je vlastníkem podílu v bytovém družstvu nebo že má na území České republiky družku, čili žalobcův soukromý a rodinný život. Dle soudu není nutné, aby žalovaný výslovně zmínil existenci jejího čestného prohlášení, jak se dožaduje žalobce, jestliže tuto skutečnost vzal za prokázanou a hodnotil ji, což v daném případě žalovaný učinil.

Co se týká námitky žalobce, že mu měla být přičítána trestná činnost v Německu, ačkoliv k ní nebyla učiněna dostatečná zjištění, soud konstatuje, že ze zprávy Policejního prezidia ČR, Národní centrály SIRENE, ze dne 3. 11. 2011 vyplývá, že žalobce páchal na území Německa trestnou činnost, avšak tato není podrobně specifikována. Žalovaný tento fakt uvedl vedle dalších hodnocení žalobce ve vztahu k nebezpečí ohrožení veřejného pořádku a i bez těchto informací jsou závěry žalovaného správné. Soud neshledává ve zmínění trestné činnosti v Německu žalovaným takovou vadu, která by měla způsobovat nezákonnost jeho rozhodnutí.

Závěrem soud konstatuje, že závažnost, četnost a forma protiprávního jednání žalobce představuje natolik intenzivní narušení veřejného pořádku, že následné zrušení povolení k trvalému pobytu jako reakce jeho chování je přiměřené vůči soukromému a rodinnému životu žalobce.

Důkaz prohlášením žalobce ze dne 4. 6. 2015 soud neprováděl, neboť z něj nelze zjistit skutečnosti rozhodné pro posouzení případu, ale soud ho považoval za součást žalobních tvrzení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. září 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová